

Fővárosi Törvényszék
...P..../2015/33.

A Fővárosi Törvényszék
dr. Bojkó Dóra ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt
felperes neve(felperes címe.) **felperesnek**

Jutasi és Társai Ügyvédi Iroda (**ügyvéd címe.**, ügyintéző ügyvéd: dr. Jutasi György) által képviselt
alperes neve(alperes címe.) **alperes ellen**
megbízási díj megfizetése iránt indított perében meghozta az alábbi

R É S Z Í T É L E T E T:

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.041.746,- (hétmillió-negyvenegyezer-hétszáznegyvenhat) forintot, valamint ezen összeg után 2014. március hó 14. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot.

A bíróság a felperes keresetét ezt meghaladóan elutasítja.

A bíróság kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.080.000,- (ötmillió-nyolcvanezer) forint perköltséget.

A részítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Fővárosi Törvényszéken kell 3 példányban benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címezve.

A Fővárosi Ítéltábla előtti másodfokú eljárásban a fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselőt kötelező.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, illetve csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel vagy részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, illetve csak az ítélet indokolása ellen irányul, akkor azt a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül is elbíráhatja, kivéve, ha a fellebbező fellebbezésében vagy a másik fél a másodfokú bíróság felhívására tárgyalás tartását kéri.

I N D O K O L Á S

A felperes, mint megbízott és az alperes, mint megbízó 2009. december hó 15. napján megbízási keretszerződést kötött az alperes hitel és kölcsönszerződéseiből eredő követeléseinek jogi eljárás során történő érvényesítésére. A felek a szerződést 2011. január hó 3. napján, majd 2012. március hó 22. napján módosították, és a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalták.

A szerződés IX. pontja rendelkezik a megbízási díjról. A IX.1 pont szerint a megbízott által a jelen szerződés keretein belül végzett szolgáltatásokért megbízó fixdíjból és sikerdíjból álló megbízási

díjat fizet. A IX.2. pont alapján a megbízási díjakat és kifizetésük részletes feltételeit a 4. számú mellékletet tartalmazza.

A 4. sorszám alatti melléklet szerint a megbízást teljesítéséért a megbízottnak fizethető ügyvédi munkadíj az alábbi elemekből tevődik össze:

- 1.) Rögzített, egyösszegű megbízási díj, melynek összege eseti megbízásonként (ügyenként) 6.000,- forint + Áfa, azaz hatezer forint + Áfa.
- 2.) Sikerdíj, amennyiben az eseti megbízások létrejöttét követően az adós fizetést teljesít, a megbízott az alábbiakra tarthat igényt:
 - a fedezet nélküli követelések esetén megfizetett összeg után 8% + Áfa illeti meg sikerdíjként
 - a fedezettel biztosított követelések esetén a megfizetett összeg után 3% + Áfa illeti meg sikerdíjként.

A felperes a megbízási szerződés alapján végrehajtási eljárásokat indított. A végrehajtási záradék 7.b) pontjában a végrehajtást kérő jogi képviselője részére behajtandó, a végrehajtás elrendelésével járó ügyvédi díj rubrikában a felperesi ügyvédi iroda bankszámlaszámát tüntette fel.

A felperes 2014. március hó 13. napján számlát állott ki az alperes irányába a 2013. IV. negyedévre vonatkozó sikerdíjak vonatkozásában, melynek összege 7.041.746,- forint volt. Az alperes ezen összeget a felperes részére nem fizette meg.

Az alperes 2014. április hó 1. napján 30 napos felmondási határidővel a megbízási keretszerződést felmondta.

A felperes a leszállított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, 513.185.475,- forint, valamint ezen összeg után 2014. április hó 2. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. § szerinti kamat megfizetésére, valamint 7.041.746,- forint megfizetésére, valamint ezen összeg után 2014. március hó 14. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. § szerinti kamat megfizetésére. A felperes a keresetében arra hivatkozott, hogy álláspontja pontja szerint a bírósági végrehajtási eljárásban közreműködő jogi képviselő díjazásáról szóló 12/1994. (IX.8.) IM rendelet (Rendelet) 3. §-a alapján a végrehajtás elrendelése iránti kérelem munkadíja, őt mint végrehajtási kérelmet benyújtó jogi képviselőt illeti meg, ezért kéri az alperest 513.185.475,- forint összeg megfizetésére kötelezni. A 7.041.746,- forint vonatkozásában előadta, hogy ezen követelését a felek között létrejött megbízási szerződés sikerdíjra vonatkozó kikötésére alapítja.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Az alperes a per folyamán viszontkeresetet terjesztett elő, melyben kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest 27.680.415,- forint megfizetésére, valamint 7.041.746,- forintos felperesi követeléssel szemben beszámítási kifogással élt. Az alperes álláspontja szerint a felek között létrejött megbízási szerződés alapján a felperes által hivatkozott 513.185.475,- forint a felperest nem illeti meg, a Rendelet alapján pedig ezen összegek a végrehajtást kérőt, tehát az alperest illetik meg. Az alperes a felperesi követelésnek a 7.041.746,- forintos részében sem a jogalapját, sem az összecszerúségét nem vitatta, azonban vitatta a késedelmi kamat mértékét.

A felperes keresete részben megalapozott.

A bíróság a tényállást a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. § (1) bekezdése alapján a felek nyilatkozata, valamint a rendelkezésre álló okiratok alapján állapította

meg.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a felperesi keresetnek megfelelően elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felek között létrejött megbízási szerződés alapján a Rendelet 3. §-a szerinti végrehajtás elrendelése iránti kérelem munkadíja a felperest megilleti-e.

A Ptk 198. § (1) bekezdés alapján a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére, míg a 200. § (1) értelmében a szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akaratallal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja.

A felek között megbízási szerződés jött létre, amelynek tartalmára is figyelemmel a Ptk. 478.§ (1) bekezdése alapján az alperes díj fizetésére volt köteles.

A felek között létrejött megbízási szerződés IX.1. pontja határozza meg, hogy a felperest megillető megbízási díj milyen tételekből tevődik össze. A IX.1. pont alapján egyértelmű, hogy a felperesi szolgáltatásért az alperes fix díjből és sikerdíjből álló megbízási díjat fizet, míg a IX.2. pont szerint a megbízási díjakat és a kifizetésük részletes feltételeit a 4. számú melléklet tartalmazza.

A 4. számú melléklet a megbízottat megillető összeg vonatkozásában egyrészt fix összegű megbízási díjat állapít meg, mely 6.000,- forint + Áfa ügynként, valamint sikerdíjat határoz meg. A szerződésben tehát díj összetevőként nem került rögzítésre a Rendelet. 3.§ szerinti munkadíj.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felek között létrejött megbízási szerződés alapján a felperest nem illeti meg az általa hivatkozott a Rendelet 3. §-ban foglalt munkadíj, ugyanis a díjazás összetevőinél ezen munkadíj nem került feltüntetésre.

A bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy jogszabály alapján esetlegesen a felperest megilleti-e az általa hivatkozott munkadíj.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LXXX. törvény (Vht.) 34. § (1) bekezdése szerint a végrehajtás során felmerülő költséget - ha a törvény másképpen nem rendelkezik - a végrehajtást kérő előlegezi, és az adós viseli. Az (5) bekezdés értelmében, ha az adós a végrehajtási eljárás során a végrehajtást kérőnek fizette meg a követelés összegét, a végrehajtást kérő köteles a végrehajtási költségek kielégítéséről is gondoskodni. Ennek keretében a meg nem fizetett illetéket és az állam által előlegezett költséget, valamint a törvényszéki végrehajtó helyszíni eljárása, illetve a tanú díja fejében járó költségátalányt köteles befizetni a megfelelő számlára, a végrehajtás foganatosításáért az önálló bírósági végrehajtót megillető összeget pedig köteles a végrehajtó elszámolási számlájára befizetni, illetőleg nyugta ellenében a végrehajtónak átadni. Ennek elmulasztása esetén ezen összeg megfizetéséért az adós és a végrehajtást kérő egyetemlegesen felel.

A Vht. fenti rendelkezései alapján megállapítható, hogy a Vht. nevesíti, hogy mely végrehajtási költségeket, és kinek kell a végrehajtást kérőnek megfizetnie, amennyiben az adós közvetlenül neki teljesített. Ezen elszámolandó, és így nem a végrehajtást kérő megillető végrehajtási költségek között azonban nem szerepel a végrehajtást kérő ügyvédjének munkadíja, ezért a Vht. alapján az ügyvédi munkadíj a végrehajtást kérőt illeti meg.

A Rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a végrehajtást kérő jogi képviselőt ellátó ügyvédet megillető díjat a végrehajtást kérő és az ügyvéd az ügyvédi megbízási szerződésben (továbbiakban:

díjmegállapodás) vagy a díjmegállapodás érvényesítése hiányában e rendelet határozza meg.

A 2. § (1) bekezdés alapján megállapítható, hogy a végrehajtást kérő döntésétől függ az, hogy a díjmegállapodásban foglalt összeget kívánja az adóra áthárítani vagy díjmegállapodás érvényesítése hiányában az adóst terhelő ügyvédi díjként a 3-7. § szerinti munkadíjat kívánja érvényesíteni. A Rendelet 2. § alapján is megállapítható, hogy a végrehajtást kérő az ügy ura, így ő dönt arról, hogy díjmegállapodás alapján vagy a Rendeletben foglaltak szerint kéri az ügyvédi munkadíj megállapítását.

A Rendelet 11. § (1) bekezdése az ügyvéd számára is jogorvoslati jogot biztosít az ügyvédi díj megállapítása vonatkozásában, a (2) bekezdésben szabályozott végrehajtást kérőn és adóson felül. Tehát ezen jogszabályhely a munkadíjra vonatkozó jogorvoslati joggal rendelkező személyi kört bővíti az ügyvéddel. Azonban ezen jogszabályi rendelkezésből sem lehet azt a következtetést levonni, hogy az ügyvédi munkadíj ténylegesen az ügyvédet illetné meg. Ezen jogorvoslati jog biztosítása azt a célt szolgálja, hogy az ügyvéd a munkájával kapcsolatban megállapított díjakat eljárásjogilag kifogásolhassa, ugyanis a bíróság akár a végrehajtást kérő és az ügyvéd között létrejött szerződésben meghatározott díjazást is megváltoztathatja, ezért indokolt az, hogy az ügyvéd is jogorvoslati joggal rendelkezzen, melyet számára a 11. § (1) bekezdése biztosít is.

A bíróság azonban hangsúlyozza, hogy a 2. § (1) bekezdés szerint a végrehajtást kérő az aki eldönti, hogy esetlegesen annak ellenére, hogy az ügyvéddel díjmegállapodás született, a díjmegállapodás vagy a Rendelet alapján kéri a munkadíj megállapítását, így ténylegesen a Rendelet alapján is az állapítható meg, hogy ezen munkadíj a végrehajtást kérőt illeti meg. A bíróság e körben rámutat, hogy amennyiben a munkadíj az ügyvédet illetné meg a Rendelet alapján, nem lenne indokolt a végrehajtást kérő jogává tenni, hogy ő válasszon a díjmegállapodás érvényesítése és a 3-9.§ rendelkezéseinek alkalmazás között.

A bíróság megjegyzi, hogy a Rendelet rendelkezései ellenére a szerződési szabadság körében a végrehajtást kérő és az ügyvéd megállapodhatnak, hogy a 3.§ szerinti munkadíj az ügyvédet illesse meg, de fentiek szerint a peres felek között ilyen megállapodás nem született.

A bíróság a Vht. valamint a Rendelet értelmezése körében hangsúlyozza, hogy a felek által hivatkozott 2/2013. (V.9.) Polgári jogegységi határozat III. pontjának indokolása szerint „a költségek összegének meghatározásakor a végrehajtást kérő végrehajtási költségeként kell figyelembe vennie – továbbiak mellett – a végrehajtást kérőnek a végrehajtás kezdeményezésével és elrendelésével kapcsolatban felmerült költséget (például a lerótt vagy befizetett végrehajtási illetéket, a végrehajtható okirat kiállításával kapcsolatos ügyvédi költséget, stb.).”

Ezen jogegységi határozat indokolása alapján is megállapítható, hogy a bírósági joggyakorlat szerint is a végrehajtást kérő végrehajtási költségeként kell figyelembe venni a végrehajtható okirat kiállításával kapcsolatos ügyvédi költséget, ennek megfelelően pedig a Rendelet 3. § szerinti munkadíjat is.

A fentiek alapján a Rendelet 3. § szerinti munkadíj a végrehajtást kérő költsége, ezért a jogszabályok alapján, amennyiben az ügyvéd és a végrehajtást kérő között eltérő megállapodás nincsen, ezen munkadíj a végrehajtást kérőt illeti meg. Ezen a tényen az sem változtat, ha végrehajtási záradék 7.b. pontjában az ügyvéd bankszámlája kerül feltüntetésre.

Mindezek következtében mivel a felperes és az alperes között létrejött megbízási szerződés a

Rendelet 3. § szerinti munkadíjat nem tartalmazza megbízási díjként, a felperes keresete e körben nem megalapozott, ezért azt a bíróság az 513.185.475,- forint vonatkozásában elutasította. A bíróság rámutat, hogy a fentiek szerinti jogalap hiánya miatt a kereset ezen része vonatkozásában az összecszerúségre további bizonyítást nem kellett folytatni.

A 7.041.746,- forintos követelés vonatkozásában annak jogalapját és összecszerúségét az alperes nem vitatta. A bíróság csupán megjegyzi, hogy ezen követelés nem a Rendelet 3.§-án, hanem felek közötti szerződés sikerdíjra vonatkozó rendelkezésén alapult.

A fentiekre tekintettel a bíróság ezen összeg megfizetésére kötelezte az alperest.

A felperes a kamatkövetelését a Ptk. 301/A. §-ra alapította, azonban ezen jogszabályhely a gazdálkodó szervezetek közötti késedelmi kamat mértékét határozza meg. A Ptk. 685.§ c) pontja alapján azonban az ügyvédi iroda nem minősül gazdálkodó szervezetnek, ezért a felek között a késedelmi kamat mértéke a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapszik, és ennek megfizetésére kötelezte a bíróság az alperest.

A felperes eredeti kereseti követelése 542.988.393,- forint volt, így a felperes ténylegesen 1,3 %-ban lett pernyertes, 98,7 %-ban pedig pervesztes.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján a jelen perben megállapítható ügyvédi munkadíj több mint 7,5 millió lehetett volna, a bíróság azonban kifejtett ügyvédi munka mennyiségére tekintettel indokoltnak látta, hogy az ügyvédi munkadíjat a 3. § (6) bekezdése szerint 4.000.000,- forint + Áfa összegre mérsékelje. A bíróság a pertárgyértékére tekintettel nem látta indokoltnak az ennél nagyobb mértékű csökkentését az ügyvédi munkadíjnak.

A bíróság a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján indokoltnak látta, hogy jelen perben a felperesi kereset vonatkozásában részítéletet hozzon figyelemmel arra is, hogy ténylegesen a felperes keresete, valamint az alperes viszontkeresete a Rendelet 3. §-ának értelmezésével kapcsolatos.

A bíróság hangsúlyozza, hogy a 7.041.746,- forint vonatkozásában az alperes beszámítási kifogást terjesztett elő, azonban mind a beszámítási kifogás, mind az alperesi viszontkereset vonatkozásában a tárgyalás elhalasztása szükséges, ugyanis az összecszerúség vonatkozásában a felek előadására való tekintettel további bizonyítási eljárást szükséges folytatni, amely a tárgyalás elhalasztását indokolja. A Pp. 213. § (2) bekezdése alapján a részítélet meghozatalának nem képezi akadályát az, ha adott esetben beszámítási kifogás került előterjesztésre. A részítélet a később hozott ítélettel a beszámítási kifogásra, illetőleg a viszontkeresetre vonatkozó tárgyalás eredményéhez képest hatályon kívül helyezhető vagy megfelelően módosítható.

A bíróság a részítélet indokolásában is rögzíti, hogy a tárgyaláson a részítélet meghozatalát követően a per tárgyalását a Pp. 386/H. § (3) bekezdése alapján jelen részítélet jogerős eldöntéséig felfüggesztette, figyelemmel arra, hogy a beszámítási kifogás, és a viszontkereset eldöntése is a Rendelet 3.§-ának értelmezésétől függ.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2015. november hó 4. napján

dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.

bíró